

Kinnekullesresan anno 2011

av Janne Jonsson

Det var i nådens år närmare bestämt den 17 september 2011 dennes. Från de styrande i Stockholm hade det utgått bud om svårare ekonomiska tider. Detta oroadе dock inte de stolta män och kvinnor från de småländska och Västgötska feta bygderna att samlas. De hade från när och fjärran kommit för en enda gemensam sak, de ville veta och de ville göra detta tillsammans.

Samlingen ägde rum på heden framför en av mammons byggnader i handelsstaden Lidköping. Vädret var strålande vackert för årstiden men det skulle senare på dagen visa sig att detta skulle bytas mot ett allt sämre. Frågan var nu bara om dessa beslutsamma män och kvinnor skulle hinna med sitt uppdrag innan väderomslaget slog till. På heden hade de radat upp sina blanka springare som även benämndes for-don, den ene mer utsirad och vacker än den andre. Dagen till ära hade de varit nogga med att visa upp det bästa av sina for-don.

Leif den store och vise samlade sina trupper och höll ett bejublat tal som en ledare av hans dignitet plägar att göra. Han började med att tacka alla långväga deltagare. De komma från småländska höglandet och skogarna med ett enda mål i sikte. De komma Gotar från handelsstaden Goteborg, från textilmeckat kom det Boer från Åsen, Falar från Köping och Trollar från Hättan. Ja de hade samlats från hela det Västgötska och Småländska riket för att få veta.

Leif den store och vise talade med lugn men ändå myndig stämning om vilka vägar som den samlade truppen plägade att göra. Vilka historiskt stora platser som skulle få ett besök av Västgötar och Smålänningar på deras blanka springare. Frukten icke sade Leif, men när vi kommer upp bland bergen vid Kinnekulle så ska ni se upp för lös-springande kungliga hjortar, för skulle ni råka stöta till en dylik då vet vi icke hur detta skulle sluta.

Det var en mäktig syn när alla springare med ett öronbedövande ljud sattes i rörelse. Detta kommer det säkert att talas om i långeliga tider i handelsstaden. Fönster flögo upp, dörrar öppnades och nyfikna stod stadens invånare med gapande munnar och spejade på den imponerande truppen som nu satt sig i rörelse. Den minst 45 man och kvinnor stora truppen förstod att passa sig och ta det försiktigt, för att skada sig eller sin egen springare det ville ingen. Färden skulle kunna liknas vid ett korståg och truppen var som vanligt ytterst disciplinerad.

Det första vi intog var en viktig hamn med ett mäktigt vikingaskepp. Något sådant hade de småländska deltagarna från de djupa skogarna aldrig sett. Men de hade å andra sidan allt material till ett dylikt flytetyg och funderade säkert på ett bygge av ett skepp att ha i någon småländsk sjö. Vid

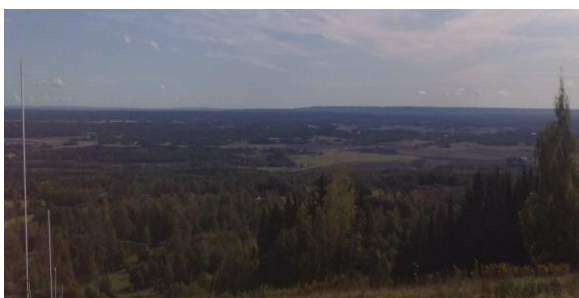

avfärd från platsen stegrade sig plötsligt en av springarna, slirade i sidled i gräset och satte av in mot skogen. Men denna manöver bemästrades på ett utmärkt sätt av ryttaren. Hans fru tyckte inte om denna manöver av for-donet och det kunde man förstå.

Truppen fortsatte sedan till Råbäcks hamn och stenhuggeri som Leif på ett utmärkt sätt berättade om. En hamn som används till att skeppa ut sten, skiffer från de närbelägna bergen för att utgöra en del av bland annat köksutrustning och kalk från en kalkgruva. Han talade om att det idag tas mer sten ur berget än någonsin. Om detta fortsätta så bliva väl ett redan platt landskap snart ännu plattare. Man undrar hur mycket vetskaper som finns inne i Leifs skalle, man blir så klart avundsjuk för det enda jag själv skulle kunna berätta om var en simpel potatisodlare från Alings Ås och vem vill höra på sån't trams.

Det berättas från den tiden att: *"Det kom fullastade kalkvagnen kom från Råbäcks kalkgruva och ut på bron, som gick från Sjökleven till hamnkajen och stannade längst ut vid lastrännan. Först hördes ett knackande ljud när den som körde vagnen öppnade den lucka, som fanns i botten på vagnen. Så rasade kalken ner i den plåtbeslagna rännan, ned i båtens lastrum, Det blev ett rosslande ljud, så gick en rökridå upp i luften från kalken."*

På toppen av det mäktiga berget Kinnekulle som vi på vår färd senare anlände till fick vi oss till livs en hänförande utsikt utav stora delar av det Västgötska riket. Tänk ändå att det är SÅ stort, vem hade kunnat ana det utan Leifs klokskap och ledarskap. Kunde man inte till och med ana det Skånska riket långt där borta i söder och Danmark ännu längre bort? Nja kanske inte men stort var det och en vidunderlig utsikt med bra möjligheter till att se eventuella andra trupper i antågande.

Vi anlände sedan till en arena som av bygdebor kallades Kinnekulle Ring. Denna var gjord för utmaningar av större for-don än de vi hade. Först fick vi dock chans att besöka arenans gästgiveri. Där fanns fläskbitar, ägg, korvar, potatis, pyttipannor och allehanda grönsaker från trakten. Det åts och det dracks och stämningen blev på topp. Efter detta så skulle vi

se bataljer utkämpas på arenan mellan de riktigt stora kämparna. Det var en underlig batalj som gick ut på att man skulle fly så fort man kunde från varandra för att inte bli fasttagen. Segrare blev den som hade flytt fortast, en underlig batalj då man annars tycker att den som flyr först och fortast är fegast. Det var ändå trivsamt men vår färd var tvungen att gå vidare.

Nästa stopp på denna resa blev den historiska platsen Husaby Kyrka och Olof Skötkonungs källa. Att vi äntligen kom till en kyrka gjorde mig särskilt

varm om hjärtat då jag som en kyrkans man gärna ser att mina följeslagare får del av detta. Det synes mig som om många av deltagarna icke

haver prioriterat religion. Här kunde vi ta del av legenden att Olof Skötkonung omkring år 1000 lät döpa sig som rikets förste kristne kung. Olof är den förste kung som bevisligen regerade över både Mälardalen och Västergötland och han är också den förste sveakung som förblev kristen. Olof Skötkonung var dessutom först med att prägla mynt i Sverige

Efter denna historielektion avslutades vår färd genom ett besök på en "etta med kokvrå" från 1800-talet. Det var närmare bestämt Lasses grotta som visades upp. Lasse bodde i denna grotta som utgjorde basen i bostaden och han levde ända in på 1900-talet. Man kunde ana hur det skulle ha varit under de riktigt kalla vinterdagar och nätter att tillbringa sin tid där. Vid väggen stod en säng och en enkel soffa.

Under fönstret stod ett grovt bord och ett par stolar. Det var Lasses arbetsbord när han gjorde bössor eller band korgar. Här bodde alltså Lasse och Inga i nästan 30 år. Inga dog 1908. Två år senare började Lasses krafter att sina. Han blev allt sämre och hämtades mer eller mindre med våld till fattighuset 1910. Där dog han den 4 april samma år.

Färden som artat sig till ett formidabelt triumftåg hade regisserats av Leif den kloke och vise, Arne den Helige och Hans den Store. Som endast en av alla som bereddes plats i denna så bockar jag djupt och tacksamt över den klokhet som har givits er och som sedan ni har delgetts oss. Vi meniga i truppen ser naturligtvis fram emot fler resor till och i dessa historiska platser.